ARTURO PADILLA DE JUAN

OMBRES a la FOSCOR

Estrella Polar

Arturo Padilla de Juan

Ombres a la foscor

Estrella Polar

Estrella Polar

© 2015, Arturo Padilla de Juan
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Pedro Pons 9-11, 08034 Barcelona

© Il·lustració: Shutterstock

Primera edició: maig del 2015

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Dipòsit legal: B. 7.339-2015
Imprès a: Limpergraf
ISBN: 978-84-9057-865-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

L'Adrià va ficar el sac de dormir i la tenda de campanya a l'enorme motxilla que li havia deixat el seu tiet. Després hi va introduir el menjar, el necesser i algunes coses més al poc espai que encara hi quedava lliure. El mòbil va sonar tot just quan estava tancant la motxilla.

—Adri, ja hi som tots —li va anunciar el Xavi—. T'esperem als aparcaments de l'ajuntament.

—També hi és la Laia?

—Sí, només faltes tu.

—Entesos. Vinc de seguida.

Va sortir al balcó, va obrir l'armari i va agafar les botes de muntanya. Va asseure's al sofà i se les va posar ràpidament.

El Jordi, el seu germà petit, va sortir de l'habitació seguit d'un amic. Tots dos parlaven d'una noia anomenada Alèxia quan van arribar al menjador.

—Adri, saps que tinc nòvia? —li va comunicar orgullós el seu germà—. Es diu Alèxia.

—Mentider, no és la teva nòvia —li va retreure l'amic.

—Sí que ho és, envejós. Només cal que li demostri que m'agrada.

El nen va posar-se el dit a la barbeta, reflexiu.

—Adri, tu què faries per amor?

El jove va acabar de cordar-se les botes sense parar-hi gaire atenció.

—Ho sento, nois, però me n'he d'anar.

—Puc venir amb tu?

—T'he dit un miler de cops que no.

—Per què no? —va rondinar.

—Perquè no és una excursió per a nens. Passarem tota la nit a la muntanya. A tu et faria por.

—Et prometo que no —va insistir el germà—. Hi he anat moltes vegades amb el pare. Sisplau, deixa'm anar-hi.

L'Adrià es va aixecar i es va posar la motxilla a l'esquena sense fer cas del seu germà.

—Jordi, encara ets massa petit —li va dir mentre caminava cap a la porta.

El nen va arrufar el nas i va seguir-lo acompanyat del seu amic.

—Ja tinc deu anys. No sóc tan petit.

—A veure, nano, no hi fas res, allà. Vaig amb els meus amics i tots et doblem l'edat —li va respondre, amb poca paciència—. No rondinis tant, que avui dormiràs a casa del Sergi.

El Jordi no va mostrar-se gaire entusiasmat.

Obviant la seva reacció, l'Adrià va palpar-se les butxaques dels pantalons per assegurar-se que duia les claus, la cartera i el mòbil. Tot seguit, va obrir la porta i va sortir maldestrament amb la motxilla a l'esquena.

—Ho diré als pares —el va amenaçar el Jordi.

L'Adrià es va quedar uns instants al llindar, observant el seu germà amb una mirada fulminant.

—Val més que els deixis en pau durant el seu aniversari de noces. Pel teu bé —va amenaçar-lo abans de tancar la porta.

Els dos nens van restar en silenci enmig del rebedor.

—Jordi, no era jo qui dormia a casa teva?

—És clar.

—És que el teu germà ha dit que...

—El meu germà ja no hi és —va tallar-lo amb una veu impregnada de ressentiment.

El Sergi va arronsar les espatlles.

—I ara què fem?

El Jordi va estar-s'ho rumiant fins que se li va il·luminar la cara.

—Anem a veure l'Alèxia.

L'Adrià va guaitar els seus companys als aparcaments. El primer que va reconèixer va ser el Xavi. Tots dos havien fet moltes excursions plegats, però aquest era el primer cop que organitzaven una acampada amb tanta gent. Cap dels seus amics havia volgut perdre-se-la, així que havien planejat una ruta senzilla per als que no estaven acostumats a la muntanya.

Al costat del Xavi hi havia la Laia. L'Adrià va somriure en veure-la i ella va tornar-li el somriure. Era la noia ideal: maca, simpàtica i disposada a tot. Li agradava afrontar nous reptes i no tindria problemes per seguir el ritme de l'excursió.

La Laia havia portat la seva amiga Paula. Vivia a Madrid i s'ajuntava amb ells durant les vacances. No els coneixia gaire, però tampoc no demostrava un gran interès per integrar-s'hi. Podia ser problemàtica en la convivència, ja que tenia un caràcter fort i aspre.

La Sheila era l'última noia que integrava el grup. L'Adrià va sorprendre's que s'hagués decidit a venir. No era una

noia de muntanya. Li agradava vestir bé, anar maquillada a tot arreu i dur la bossa sempre amb ella. La seva vida era força sedentària i li sobraven alguns quilos. Encara que tots s'avenien molt amb ella, ningú creia que pogués aguantar l'excursió.

Quan s'acostava al grup, el Grenyes va sortir corrents per rebre'l. Era un noi espontani i despreocupat que sovint mostrava un somriure de felicitat dibuixat a la cara. Tenia molt de talent component cançons que després rapejava. Li deien el Grenyes perquè es deixava els cabells tan llargs que de vegades li tapaven els ulls.

—Ja era hora, triganer! —El va rebre amb una abraçada.

—L'estrella s'ha de fer esperar.

El Xavi també s'hi va acostar.

—Ja m'hi veia tot sol, amb aquests...

L'Adrià va somriure i va dirigir-se a les noies per saludar-les amb un parell de petons.

No va poder dissimular una mirada d'admiració cada cop que contemplava la Laia. Senzillament, estava espectacular. Duia una samarreta ajustada i uns pantalons curts que en ressaltaven la figura esvelta i la pell bruna. Quan l'Adrià s'hi va acostar per fer-li dos petons, va començar el primer per l'esquerra en comptes de la dreta i va aconseguir que es fessin un petó accidental a la boca. La Laia se'l va mirar amb uns ulls de color mel desprevinguts. Ell va apuntar un somriure suspicaç.

—Sento haver trigat —es va disculpar com si no hagués passat res—, però el meu germà m'estava entretenint perquè volia venir.

—Doncs ja ens estàvem torrant per culpa teva.

La Paula sempre havia de fer gala de simpatia.

Passaven deu minuts de les onze del matí. El sol es trobava en el màxim apogeu i feia una calor asfixiant. L'estiu havia entrat amb força aquell any i no hi havia ningú pel carrer. Era 23 de juny i aquella nit se celebrava la revetlla de Sant Joan al poble. Com que l'endemà era festa, havien decidit que seria el millor moment per fer l'excursió.

—Ja hi som tots —va dir el Xavi amb les claus del cotxe—. Som-hi!

—Que és molt lluny, la muntanya? —va preguntar la Paula.

—És aquella d'allà —li va indicar la Laia.

La muntanya de Sant Miquel s'erigia majestuosament darrere dels edificis de Montornès del Vallès, un poble barceloní situat entre polígons industrials i muntanyes de la Serralada Litoral. El bosc que revestia la muntanya contrastava amb el blau immaculat del cel. El cim tenia la forma d'una ema i s'hi podia apreciar la silueta d'una torre que es retallava al cim més oriental.

—Veus aquella torre? —li va assenyalar la Laia—. És la torre d'un castell en ruïnes. Anirem allà.

—De debò que hi ha un castell?

—Bé, més que un castell, jo diria que són quatre pedres mal posades —va opinar el Grenyes—, però molen les vistes que s'hi veuen. Perquè ets tu, et deixaré posar al meu costat per veure la posta de sol...

—Continua somiant, flipat!

—No perdem el temps —els va apressar el Xavi—. Laia, tu t'emportes les noies al teu cotxe, oi?

—Sí. Ens veiem al descampat de Ca n'Oliver.

La Paula i la Sheila van agafar les motxilles i van fi-

car-les al maleter del cotxe de la Laia. Els nois van acomiadar-se i van dirigir-se al cotxe del Xavi.

Mentre carregaven l'equipatge, la mirada de l'Adrià va desviar-se fins al bloc de pisos que tenia davant. Un cop més, els seus ulls van aturar-se a la mateixa finestra de l'última planta. I en aquell precís instant la va veure. Hi havia una silueta humana oculta a la penombra. Un calfred li va sacsejar els ossos. L'estava observant, podia notar la seva mirada d'odi camuflada entre les ombres.

—Adri!

Davant la immobilitat del seu amic, el Xavi va resseguir la direcció dels seus ulls i va arribar a la finestra de l'última planta.

La va trobar buida.

—M'estava observant —va assegurar l'Adrià amb una veu profunda.

El Xavi va negar amb el cap.

—Adri, oblida-te'n.

—Era allà.

—Podria ser qualsevol persona.

—Saps perfectament qui era.

El Xavi va sospirar i va posar-li la mà damunt de l'espatlla.

—Tio, no t'atabalis. Avui hem de passar-ho bé. Ja en fa molt temps, de tot allò.

—Avui fa quatre anys. Com vols que me n'oblidi si tornem al mateix lloc on va passar tot?

Les pupil·les del Xavi van enfosquir-se mentre reflectien la muntanya de Sant Miquel.

—D'això ja n'hem parlat. Necessitem pujar per demostrar-nos que ho tenim superat.

—Parelleta, entreu o què? —els va interrompre el Grenyes des de l'interior del cotxe.

L'Adrià va respirar fondo i va assentir lentament. Malgrat tot, abans de tancar la porta del cotxe, va donar un últim cop d'ull a la finestra.

Van aparcar al descampat de Ca n'Oliver, una masia al peu de la muntanya que s'havia convertit en un luxós restaurant. Aquell seria el punt de partida. Podrien haver-hi arribat caminant, ja que la masia no era gaire lluny de l'ajuntament, però preferien estalviar temps per dinar quan coronessin el cim.

Les noies els esperaven recolzades al cotxe amb les motxilles a punt. La motxilla de la Laia era la més gran perquè portava la tenda de campanya on dormirien totes tres. La Sheila duia una motxilleta on cabia el sac de dormir i poca cosa més, però tot i així no es desfeia de la seva bossa.

—Sheila, no anem de compres —va ironitzar el Grenyes tot just va sortir del cotxe.

—Ho dius per la bossa? Sempre la porto, forma part de mi.

—Aleshores deu estar ben buida...

La noia li va etzibar un cop fort amb la bossa.

—Mira com n'és, de pràctica —va afegir arreglant-se els cabells ros platí.

—Va! Comencem! —va anunciar l'Adrià.

El noi va emprendre la marxa per una sendera que s'obria pas entre els pins i les alzines que envoltaven Ca n'Oliver. La resta dels seus companys el van seguir en fila índia.

Mentre caminaven, la Laia s'hi va acostar.

—Adri, suposo que el petó d'avui ha estat sense voler.

Ell la va observar amb uns ulls espurnejants a la llum del sol.

—Sí, és clar.

—Ja n'hem parlat moltes vegades, d'això.

—És veritat. Ho sento.

Ella va inspirar fondo mentre assentia.

—Adri, no ho fem més difícil.

Van quedar uns segons en silenci.

—Us sona aquest lloc? —els va preguntar el Xavi apareixent per darrere.

Avançaven per un tram del camí excavat al terreny en què els arbres dels marges creixien a més altura.

—I tant! Aquí ens vam amagar totes les noies de classe i us vam bombardejar amb globus d'aigua —va recordar la Laia amb certa nostàlgia—. Us vam deixar xops.

—Perquè no vam poder defensar-nos —va matisar el Xavi—. Us havíeu aliat amb el profe d'educació física. Ell ens havia dit que no vindríeu al castell perquè us quedàveu fent aeròbic a l'insti.

—Us vam fer un favor! Amb la calor que feia us vam refrescar una estoneta.

—Vau tenir sort que fos l'últim dia de curs, perquè si no hauríem preparat la revenja —va assegurar l'Adrià.

—És veritat. Va ser l'últim dia de curs i l'últim any de l'ESO. Ja han passat quatre anys! Ens podríem haver emportat un bon record d'aquell dia...

Hi va haver un silenci inesperat que cap dels tres no va gosar trencar. Darrere seu, sentien els rebufs de la Paula i la Sheila per haver de suportar les ocurrències absurdes del Grenyes.

La sendera els va conduir cap al camí principal que ascendia al castell. Aquest camí de terra era més ample i avançava entre camps de vinyes.

Van caminar gaudint de l'entorn i comentant allò que farien en arribar al castell. Els acompanyava el cant dels ocells i el soroll de les cigales. Al seu pas s'amagaven sargantanes entre les escletxes de les pedres i s'hi creuaven parelles de papallones festejant. De tant en tant, una lleugera brisa els transportava una agradable olor de romaní.

El pendent es va fer més pronunciat i el bosc començava a envair els marges del camí. Van alentir el ritme de la marxa mentre deixaven de conversar i concentraven tots els esforços en l'ascens sinuós. La Sheila es va anar quedant enrere.

—Nois, espereu-me! —els va demanar panteixant—. Necessito descansar una estona.

—Sheila, no t'aturis! —la va advertir l'Adrià uns metres més amunt—. Després et costarà més continuar.

—Ho sento, no puc més!

—Vinga, Sheila, a poc a poc —la va animar la Laia—. Beu un glop d'aigua.

La Sheila va fer cas del consell i es va aturar, va obrir la bossa i va agafar una ampolla d'aigua mentre els seus companys continuaven avançant. Després de beure, va observar el camí que havien recorregut. En aquell instant va percebre una ombra que s'amagava ràpidament entre la vegetació d'un revolt del camí. El cor li va fer un bot.

—Nois! —els va cridar, aterrida—. Ràpid, veniu!

Cap dels seus companys es va girar.

—Sisplau, veniu!

—Sheila, pira a casa teva! —li va respondre el Grenyes sense embuts.

La noia va empassar-se la saliva i va tornar a contemplar el revolt del camí. Els seus ulls van penetrar en l'espessa vegetació d'aquell tram ombrívol, però tot el que va percebre va ser una tranquil·litat inquietant i amenaçadora.

Va córrer cap amunt.

—Paula, algú ens segueix! —va revelar sufocada en arribar al seu costat—. He vist com s'amagava al bosc.

—De què em parles, tia?

—T'ho dic seriosament. Algú s'ha amagat entre aquells arbres d'allà.

La Paula va observar la zona que li assenyalava. Tot en ordre. Va sospirar, posant els ulls en blanc.

—Sheila, maca, oblida-te'n. No veus que no té cap sentit que algú ens segueixi?

—Et prometo que s'acaba d'amagar allà.

—Però era una persona? Li has vist la cara?

La Sheila no va contestar. Les pupil·les li van tremolar mentre reflectien el rostre escèptic de la Paula.

—No em creus, oi?

—És que és absurd! —va contestar l'amiga ras i curt—. Deu ser una llebre o algun animal així.

—Sí, una llebre, com que sóc la ximple del grup... —va dir la Paula caminant més de pressa.

Es van aturar en un replà del camí que els va permetre recuperar forces. Van deixar les motxilles a terra, van beure aigua i van fer alguns estiraments. L'últim pendent havia estat molt pronunciat i el cansament minava la seva resistència.

El camí es bifurcava a partir d'aquell replà. A la dreta,

començava a descendir lleument i a l'esquerra, tancat amb una cadena, continuava ascendint.

—Hem d'anar cap a dalt —va anunciar el Xavi.

—Es pot traspassar la cadena? —va qüestionar la Paula amb recel.

—I tant! Aquesta cadena la posen perquè no hi pugin cotxes, però nosaltres podem passar sense problemes.

Després d'uns minuts de descans, van posar-se les motxilles a l'esquena i van passar pel costat d'un dels pals que subjectava la cadena.

El camí serpentejava excavat a les parets granítiques de la muntanya. Les vistes que s'hi podien contemplar en alguns trams oferien una panoràmica esplèndida de Montornès, un poble tan proper i tan llunyà alhora. Els edificis minúsculs semblaven tessel·les de colors que formaven un mosaic immens que cobria tota la vall.

Un cop més, la Sheila va quedar-se l'última. Abans de prendre el primer revolt, va mirar enrere. El camí era desert. Tot i així, hi havia alguna cosa que li resultava estranya, alguna cosa que alterava l'harmonia del bosc. Quan ho va descobrir, se li va gelar la sang.

La cadena es movia.

La cadena que penjava entre tots dos pals s'estava movent. Cap d'ells l'havia tocat quan van passar pel costat d'un dels pals. Va examinar detingudament l'entorn sentint els batecs del cor i una suor freda que li cremava l'esquena. Algú havia passat darrere d'ells.

Va respirar fondo i va córrer cap als seus companys, però no va dir-los res.